

ת"פ 57045/12/13 - מדינת ישראל נגד גלעד אלמוג

בית משפט השלום בראשון לציון

18 ינואר 2017

ת"פ 57045-12-13 מדינת ישראל נ' אלמוג(עציר)
ת"פ 19849-08-16 מדינת ישראל נ' אלמוג (עציר)
ת"פ 3528-08-15 מדינת ישראל נ' אלמוג (עציר)

בפני כב' סגן הנשיאה, שמעון שטיין
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
גלעד אלמוג (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד רמי שיינפלד

ב"כ הנאשם עו"ד דגנית משעלי

הנאשם הובא על ידי השב"ס

גזר דין

רקע

הנאשם הודה, במסגרת הסדר טיעון, בעובדות שלושת כתבי האישום שבכותרת (שניים מהם מתוקנים) והורשע, על סמך הודאתו, בעבירות ובאישומים כדלקמן:

ת.פ. 57045-12-13 (להלן- "התיק הראשון"):

הכרעת דין מרשיעה ניתנה בתיק זה ביום 22.5.16 לאחר שמיעת הוכחות לפני כב' השופט שטיין, וזו בוטלה, לצורך צירופו של תיק זה. הנאשם הורשע בעבירות המיוחסות לו בתיק זה- עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין ועבירה של תקיפה חבלנית לפי סעיף 380 לחוק העונשין. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 10.9.13 בשעה 20:45 או בסמוך לכך נהג א.ב. (להלן- "המתלונן") במונית ברחוב ירושלים בראשון לציון. במקביל נסע אחריו הנאשם בקטנוע. בנסיבות האמורות, ניסה הנאשם לעקוף את המונית מצד ימין ובתגובה סטה המתלונן לכיוון מרכז הכביש. כתוצאה מכך, עלה הקטנוע על המדרכה. מיד לאחר מכן, עצר המתלונן את המונית על מנת לראות שהכול כשורה. הנאשם ירד מהקטנוע וצעק לעבר המתלונן: "אני הורג אותך, אתה מת!". נוכח האיומים החליט המתלונן לעזוב את המקום בנסיעה. הנאשם החל דולק בעקבותיו כאשר הוא רוכב על הקטנוע וזאת עד אשר עצר המתלונן ברמזור אדום. בנסיבות

עמוד 1

אלו, ירד הנאשם מהקטנוע, ניגש למונית, הכניס ידו מבעד לחלון הנהג ותקף את המתלונן בכך שחבט בו באגרופו מספר פעמים בכתפו ובפניו. כתוצאה מהתקיפה, דם זב מאפו של המתלונן. במעשיו המתוארים, איים הנאשם שלא כדן על המתלונן בפגיעה בגופו וזאת במטרה להפחידו או להקניטו, תקף אותו שלא כדן וללא הסכמתו וגרם לו לחבלות של ממש.

ת.פ. 3528-08-15 (להלן- "התיק השני"):

הנאשם הורשע בעבירה של אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין ובעבירה של תקיפה חבלנית לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

הצדדים לא הגיעו להסכמה בעניין העונש, ולבקשת בא כוח המאשימה הוריתי כי הטיעונים לעונש יישמעו במועד נדחה.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בתאריך 19.5.15 בסמוך לשעה 17:00 נהג א.ח (להלן- "המתלונן") ברחוב רחבעם זאב בראשון לציון. בנסיבות האמורות, רכב הנאשם על אופנוע בסמיכות לרכבו של המתלונן וסימן למתלונן להתרחק ממנו. בהמשך לאמור, עת הגיעו הנאשם והמתלונן לצומת ירד הנאשם מהאופנוע והחל לצעוק על המתלונן. בתגובה, החל ויכוח מילולי בין המתלונן לבין הנאשם, במהלכו אמר המתלונן לנאשם: "יא מניאק", או אז איים הנאשם על המתלונן בכך שאמר לו: "אני אפגע בך". בתוך כך, היכה הנאשם את המתלונן בפניו וגרם לו חבלה בשפה וסימנים אדומים באף ובעין. במעשיו המתוארים, איים הנאשם על המתלונן בכוונה להפחידו או להקניטו, תקף את המתלונן וגרם לו לחבלה של ממש.

ת.פ. 19849-08-16 (להלן- "התיק השלישי"):

במסגרת האישום הראשון, הורשע הנאשם בעבירה של אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז- 1977 (להלן- "חוק העונשין"), בעבירה של היזק בזדון עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין, בעבירה של החזקת סכין עבירה לפי סעיף 186 (א) לחוק העונשין ובעבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

על פי עובדות האישום הראשון, ביום 31.7.16 הגיע הנאשם לדירת הוריו ודפק בדלת הכניסה. אביו של הנאשם אשר היה באותה העת לבדו בדירה פתח את הדלת. הנאשם נכנס לדירה והחל להתנהג באופן פרוע, צעק וצרח, השתולל, קרע עיתונים, ירק, שבר את בסיס הטלפון האלחוטי, טרק בחוזקה דלתות וגרם לשבר במשקוף באחת מדלתות הבית. באותן נסיבות, נכנס הנאשם למטבח, נטל לידיו סכין חדה ואיים על אביו כי אם לא יודה שהם דרדרו אותו לפשע אז הוא יקרע את כל הספות באמצעות הסכין וישבור את השולחנות שבדירה. אביו של הנאשם עצר את הנאשם מלמש את אימויו והנאשם דחף אותו. בהמשך לכך, לאחר שהנאשם עזב את הדירה, שלח הוא הודעות טקסט לאמו, בהן איים עליה בכותבו: "הטלפון של הבית שלך שבור, אני לא אשם אלא בעלך! בכל פעם שאתם תאיימו עלי במשטרה אתם תאכלו ממני נזקים, ראי הוזהרת. אני אלמד אתכם בדרך הקשה לא לאיים עלי במשטרות יותר. יא שרמוטה של ערבים". למחרת, ביום 1.8.16, בשעות ערב, שלח הנאשם להוריו מספר הודעות טקסט, בהם איים עליהם כי בכוונתו לשים קץ לחייו באמצעות נטילת גולולות. בתאריך 2.8.16, בשעה 06:00 או בסמוך לכך, נוכח חששו לחיי הנאשם, הגיע אביו לדירתו של הנאשם, אשר ישן באותה העת. אביו של הנאשם הבחין במקום בגולולות ושם אותן בכיסו. זמן קצר לאחר מכן, התעורר הנאשם, החל לצעוק על אביו שיחזיר לו את הגולולות וכן איים עליו כי יפגע בו אם לא יעשה כן. בנוסף,

דחף הנאשם את אביו וזה נפל על הרצפה. אביו של הנאשם התרומם, דחף את הנאשם וניסה להימלט מהמקום, אך הנאשם משכו חזרה ואיים עליו כי יפגע בו. לבסוף הצליח אביו של הנאשם להימלט והנאשם רץ אחריו. בהמשך היום, בשעה 14:00 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם לדירה של הוריו, אשר אותה עת לא היו במקום. הנאשם החל לדפוק בחוזקה על דלת הכניסה לדירה, צעק, גידף ואיים "אם לא תפתחו, אני אשבור לכם את המכונות". שכנתם של הורי הנאשם, אשר הייתה עדה למתואר, התקשרה לאמו של הנאשם על מנת לספר לה אודות המתרחש. הנאשם, אשר שמע מבעד לדלת את השיחה, החל לדפוק בחוזקה על דלת דירתה של השכנה, גידף אותה וצעק לה "את מלשינה". בהמשך הגיעו הורי הנאשם יחד עם נכדתם בת ה-13 לדירה. בשעת ערב יצא אביו של הנאשם לקניות ואמו של הנאשם נותרה עם הנכדה בדירה. בשעה 18:30 או בסמוך לכך הגיע הנאשם לדירה, כשהוא אחוז בסכין, ודפק בדלת. אמו של הנאשם אשר חששה מפניו לא פתחה את הדלת. בתגובה, החל הנאשם לדפוק בחוזקה על הדלת וכן צעק לחנה "בת זונה, שרמוטה, תפתחי את הדלת". בהמשך לכך, חזר אביו של הנאשם לדירה והבחין בנאשם כשהוא שוכב ליד דלת הכניסה לדירה והוא אחוז בידו בסכין. אביו של הנאשם ניסה להרים את הנאשם ולהורידו במעלית, אך הנאשם איים עליו, צעק וגידף את אמו, שהייתה מעברה השני של הדלת, ואיים עליה כאשר צעק לה: "אם את מזמינה משטרה את גמורה". בהמשך, התקשרה אמו של הנאשם למשטרה והנאשם עזב את המקום, כאשר בצאתו שבר עציץ גדול המוצב בכניסה לבניין מגורי הוריו. זמן קצר לאחר המתואר, התקשר הנאשם לאמו ואיים עליה באומרו: "עד יום מותך, שומעת? אני ארדוף אותך עד יום מותך. עם גלעד לא מתעסקים וכן "אני נודר נדר. אני מבטיח לך, שקט ממני עד סוף חייך, לא יהיה לך. אני ואת אויבים. אני ואת מסוכסכים. אני ואת לא יכול לראות את הפנים שלך, שאני רואה את הפנים שלך בא לי לתת לך דקירה בראש. אני לא סובל אותך, אין לי שום רגש אלייך ואם אני אראה אותך ברחוב, כדאי לך להיזהר. כי אני מסוגל לפגוע בך מאוד מאוד חזק, קחי את זה בחשבון". במעשיו המתוארים, איים הנאשם על הוריו ועל שכנתם בפגיעה שלא כדין בגופם או בנכסיהם, פגע והרס נכס במזיד, החזיק בסכין שלא כדין ותקף את אביו.

במסגרת האישום השני, הורשע הנאשם בעבירה שלאיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, עבירה של תקיפת שוטר לפי סעיף 273 לחוק העונשין, ובעבירה של העלבת עובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק העונשין.

על פי עובדות האישום השני, בהמשך לאירועים המתוארים באישום הראשון ולאחר הגעת כוחות משטרה, שלח הנאשם הודעה לאמו בה כתב לה כי הוא עשה תאונת דרכים עם האופנוע והוא נמצא שוב מחוץ לדירתם. אמו של הנאשם אשר היתה באותה העת בתחנת המשטרה דיווחה על כך ובסמוך לשעה 21:00 הגיעו השוטרים מ.ק.ו.ש.מ. (להלן- "השוטר מיכה ו"השוטר שגיא") לבניין מגורי הורי הנאשם על מנת לעצרו. לאחר מעצר הנאשם הוא הובא בניידת משטרה לתחנת המשטרה. אז ביקש ממנו השוטר מיכה לרדת מהניידת. הנאשם סירב וביקש כי יורידו לו את האזיקים מידי. השוטר מיכה אמר לנאשם כי לא יוריד לו את האזיקים וחזר וביקש ממנו לרדת מהניידת. הנאשם ביקש "עוד רגע". לאחר שהשוטר מיכה המתין מעט, חזר הנאשם וסירב לבקשה כי ירד מהניידת. השוטר מיכה הסביר לנאשם כי יאלץ להפעיל נגדו כוח ועל מנת להוציאו מהניידת אחז בזרועו ומשך אותו אל מחוץ לניידת. בתגובה ניסה הנאשם לתת לשוטר מיכה אגרוף באמצעות שתי ידיו האזוקות והשוטר מיכה הצמיד את הנאשם לקרקע על מנת למנוע ממנו לתקוף. הנאשם המשיך להשתולל, בעט וניסה לתת אגרוף נוסף לשוטר מיכה, אשר בעזרתם של השוטר שגיא ושוטרים נוספים הצליח להשתלט על הנאשם. השוטר מיכה ליווה את הנאשם לתחנה והנאשם איים עליו וגידף אותו באומרו "אני אתפוס אותך בלי מדים. כל כלב ביז'י יומו. אתה קוקסינל הומו בן זונה". בהמשך בתחנה ביצע השוטר א.ד. (להלן- "השוטר אליאב") חיפוש על גופו של הנאשם. לאחר החיפוש, סירב הנאשם לחזור לתא השהייה והשוטר אליאב אחז בידו והוביל אותו לכיוון התא. לפתע החל הנאשם להשתולל, גידף ואיים על השוטר אליאב באומרו "בן זונה", "קוקסינל", "אני אשחט אותך. רק תוריד מדים אני אראה לך מאיפה משתין הדג" וכן "אני אחפש אותך איפה שלא תהיה". כעבור זמן

מה, בתאריך 3.8.16 בשעה 02:00 או בסמוך לכך, ליווה השוטר אליאב יחד עם המתנדב אושרי משיח את הנאשם לתא המעצר על מנת לבצע הפקדה לחפציו. הנאשם החל לגדף את השוטר אליאב וכן התקרב ונצמד אליו באופן מאיים ומיד לאחר מכן ירק בפניו. השוטר אליאב דחף לאחור את הנאשם וזה נפל, התרומם, ניגש במהירות לשוטר אליאב ונגח באפו. השוטר אליאב יחד עם שוטרים נוספים השתלט על הנאשם. כתוצאה מהנגיחה, סבל השוטר אליאב מנפיחות ורגישות מעל גשר האף וישנו חשד לשבר אפי. במעשיו המתוארים, איים הנאשם על השוטרים שלא כדון בפגיעה בגופם, תקף וניסה לתקוף שוטרים הממלאים תפקידם בכוונה להכשילם או להפריעם מלמלאו וכן העליב עובדי ציבור כשהם ממלאים תפקידם.

הראיות לעונש

בא כוח המאשימה הגיש כראיות לעונש את המסמכים הבאים:

גיליון הרשעות קודמות של הנאשם - סומן טל/1, גזר דין בת.פ. 786-07-13 במסגרתו הושת על הנאשם מאסר מותנה בן 6 חודשים למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירה של אלימות או איומים - סומן טל/2, גזר דין בת.פ. 26274-05-13 במסגרתו, בין היתר, הושת על הנאשם מאסר מותנה בן 5 חודשים למשך שלוש שנים לבל יעבור אחת מן העבירות בהן הורשע- עבירה של חבלה במזיד לרכב, עבירה של היזק במזיד לרכוש ועבירה של איומים - סומן טל/3, כתב התחייבות להימנע מעבירה של חבלה במזיד למשך שלוש שנים ועל סך של 1,000 ₪ - סומן טל/4, גזר דין בת.פ. 54956-06-12 במסגרתו הושת על הנאשם, בין היתר, מאסר מותנה בן 4 חודשים למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירה בה הורשע- עבירה של איומים ועבירה של העלבת עובד ציבור או כל עבירה אחרת כלפי שוטרים או עובדי ציבור - סומן טל/5, מסמכים מהם עולה שהנאשם ריצה עבודות שירות בזמן שהוא עבר את העבירות נשוא ת.פ. 19849-08-16 (להלן גם- "תיק הפרקליטות") - סומן טל/6, תמונות המתעדות את החבלה שנגרמה למתלונן א.ח. - סומן טל/7, צילום הודעות טקסט מתיק הפרקליטות (של האבא) - סומן טל/8, צילום הודעות טקסט מתיק הפרקליטות (של האבא) - סומן טל/9, תמלול ההקלטה האמורה בסעיף 15 לכתב האישום שבת.פ. 19849-08-16 - סומן טל/10.

באי כוח הנאשם הגישו מסמך חתום על ידי המוסד לביטול לאומי ולפיו הנאשם הוכח כבעל דרגת אי כושר יציבה בשיעור של 75% - סומן טל/11 וחוות דעת פסיכיאטרית מיום 12.9.16 שניתנה במסגרת הליכי המעצר- סומן טל/12. כמו כן מטעם ההגנה נשמעו עדויותיהם של הורי הנאשם אשר פרשו לפני בית המשפט, מסכת חיים קשה עצובה ואומללה של בנם הסובל מבעיות נפשיות ורגשיות ולמעשה העולה מתוך דבריהם הוא מבוכה ותסכול רבים הנובעים ממצב בו רצונם לטפל ולסייע בבנם נתקל במחסומים רבים, משום מצוקתו הנפשית של הנאשם - בנם.

טיעוני באי כוח הצדדים לעונש

בא כוח המאשימה טען כי מתחם העונש ההולם את העבירות בהן הורשע הנאשם בתיק הראשון ובתיק השני, בנפרד, נע בין מספר חודשי מאסר ועד ל- 18 חודשי מאסר וכי מתחם העונש ההולם את העבירות בהן הורשע הנאשם בתיק השלישי בינו מספר חודשי מאסר ועד 12 חודשי מאסר לאישום הראשון ו- 18 חודשי מאסר לאישום השני. באשר לעונש

הראוי לנאשם טען בא כוח המאשימה כי זה צריך להתבטא במאסר בפועל בשליש העליון של כל מתחם תוך הפעלה מצטברת של המאסרים המותנים ולצד מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננים שאינם הוריו של הנאשם. בטיעונו תיאר בא כוח המאשימה את עובדות האישומים וטען כי כתבי האישום הראשון והשני מתארים מקרים דומים של איומים ותקיפת נהגים אשר נהגו ברכבם בסמוך לנאשם, וכי כתב האישום השלישי מתאר חזרתיות, אובססיביות, התגרות חוזרת ונשנית של הנאשם בהוריו עד כי אלה הסלימו והסתיימו בתקיפת שוטרים. בא כוח המאשימה כי כתבי האישום מלמדים כי הנאשם הינו אדם אלים, ברוטלי שאינו מסוגל לשלוט בעצמו, ומהווה סכנה לא רק לבני משפחתו אלא לכל מי שבא עמו במגע ולפיכך מסכן את כלל הציבור. כמו כן טען כי הנאשם אינו נרתע ממאסרים מותנים העומדים נגדו, כי מסוכנותו לציבור גדולה וכי העונש ההולם צריך להיות כזה שירחיקו מהציבור לתקופה ארוכה ככל שניתן.

בא כוח הנאשם - עו"ד אלי כהן - טען כי נסיבות ביצוע העבירות נשוא התיק הראשון והשני מלמדות כי הנאשם אינו תוקף אנשים אלא שבתגובה להתגרותם בו, נקלע הוא למצב שאינו מסוגל לשלוט בכעסו ופועל באופן תגובתי ובלתי מתוכנן. לטענת הסניגור מצבו של הנאשם הינו מקרה טראגי של אדם שנולד עם הפרעת קשב וריכוז ומאפיינים היפראקטיביים ואימפולסיביים אשר בצירוף עם הפרעה התנהגותית, בגינה מוכר הוא כבעל נכות נפשית בשיעור של 50%, הובל למצבו כיום. הסניגור סבור כי אין באירועים האלימים בהם היה מעורב הנאשם ללמד על מסוכנותו לציבור אלא על נזקקותו לטיפול לו הנאשם נאות אשר יאפשר לו לנהל אורח חיים שונה ולממש את יכולותיו. הסניגור אף תיאר את המצוקה בה מצויים הוריו של הנאשם שהינם אנשים נורמטיביים וישרי דרך אשר עשו כל אשר בידם על מנת לסייע לנאשם ולתמוך בו. לנוכח כל אלה, טען הסניגור כי הטלת עונש מאסר ממושך על הנאשם של מעל ל- 10 חודשים יפגע ביכולתו של הנאשם להשתקם וכי יש להימנע מכך ולאפשר לו לזכות בטיפול אשר יבטיח את טובתו, טובת הוריו והציבור.

באת כוח הנאשם - עו"ד דגנית משעלי - הצטרפה לדברי עו"ד אלי כהן אודות הנסיבות האישיות המיוחדות של הנאשם. לטענתה אין להפריד בין האישום הראשון לבין האישום השני נשוא כתב האישום השלישי ויש לראותם כאירוע אחד מתמשך שאירע על רקע מצבו הנפשי של הנאשם. לטענתה, האירועים בקשר לשוטרים אירעו אף הם על רקע מצבו של הנאשם והשפעת תרופות שנטל. לטענת הסניגורית עניינו של הנאשם קרוב לסייג של אחריות פלילית עקב מצבו הנפשי. על כן טענה כי המתחם שהציג בא כוח המאשימה בקשר לאירועים נשוא כתב האישום הראשון אינו מתאים והפנתה לת.פ. 1485-06-15 (מחוזי ירושלים) **גרינברגר נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 21.11.16) שם דובר בנאשם כבן 63 הסובל ממצב נפשי דיכאוני אשר הורשע בעבירות של גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ותקיפת שוטר. מתחם העונש הועמד בעניינו של אותו נאשם בין 2 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל ועונשו נגזר ל- 4 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות. כמו כן הפנתה הסניגורית לפסיקה נוספת אשר לשיטתה תומכת בעמדתה העונשית. לטענת הסניגורית מתחם העונש ההולם את העבירות בגינם הורשע הנאשם בכתב האישום הראשון נע בין מאסר על תנאי לבין מספר חודשי מאסר בפועל וכי יש לחפוף המאסרים המותנים לעונש שייגזר על הנאשם.

דברי הנאשם

הנאשם מסר כי הינו עצור במשך ארבעה חודשים בהם חווה סבל רב, כי העבירות שביצע קשורות במצבו הנפשי לו הוא מודע, כי לא היתה לו כוונה לפגוע במתלוננים, כי אינו בעל דפוס עברייני וכוונות רעות. לטענת הנאשם עלה הוא על דרך טובה בשש השנים האחרונות, קיבל רישיון נהיגה, גר בגפו ועובד. הנאשם ביקש סליחה על מעשיו והפנה סליחתו

אף כלפי הוריו וטען כי בכוונתו להסב להם נחת לאחר ילדות קשה שעברו הם עמו וכי הוא מודע להכרח בטיפול.

דין והכרעה

על פי הוראת סעיף 40ב שבסימן א'1 לחוק העונשין (להלן- "תיקון 113"), העיקרון המנחה בענישה הוא- עקרון ההלימה. על פי עקרון זה על סוג העונש ומידתו לקיים יחס הולם אל מול חומרת המעשים שביצע הנאשם בנסיבותיהם ומידת אשמו של הנאשם. על היחס בין עקרון זה לבין עקרונות הענישה האחרים עמד בית המשפט העליון בע"פ 1523/10 פלונית נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו) בדבריו אלה:

"מלשון התיקון ברי (ראו גם דברי ההסבר הצעות חוק הממשלה תשס"ו, 446-448), כי בגדרי עקרונות הענישה "גמול, הרתעה אישית או כללית, הגנת שלום הציבור ושיקום" ניתנה כאן בכורה לעקרון ההלימות. בדברי ההסבר נאמר, כי: "עקרון-העל, המוצע בסעיף 40ב, הוא עקרון ההלימות, ולפיו נדרש יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה ואשם הנאשם לבין חומרת העונש שיושת עליו. יחס זה מבטא את עקרון הגמול" (ראו גם דברי השופט חאלד כבוב בהרצאה, המובאים על-ידי השופט דרורי (פסקה 185)). אכן, דברי המחוקק כוללים גם איזונים מסוגים שונים, שיש ליישם בכל מקרה לגופו; בבסיס, על כפות המאזניים מונחים מזה "חומרת מעשה העבירות בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם" ומזה "סוג ומידת העונש", וכדי שכפות המאזניים יהיו מעוינות יש צורך בהלימה ("יחס הולם") בין השניים. ואולם, מרחב שיקול הדעת הנתון לבית המשפט אינו מועט, בגדרי נסיבות המקרה, והוא כולל את מידת האשם ואת מידת העונש. גם אם "כוכב הצפון", "העיקרון המנחה", כולל בגדרי ההלימות את הגמול לפי חומרת המעשה בנסיבות, לא התעלם המחוקק מיסודות הענישה האחרים, ובהם ההרתעה והשיקום, וכן מן הנסיבות האישיות, אך קבע בכורה (על הצעת החוק ראו גם המאמרים שפורסמו במסגרת כתב העת חוקים גליון מספר 3 (2011))."

בהתאם לתיקון 113 האמור, הליך גזירת עונשו של נאשם כולל שלושה שלבים: בשלב הראשון יש לקבוע את מתחם העונש ההולם בהתחשב בעבירה ובנסיבותיה. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה נעשית בהתאם לעקרון ההלימה. לשם קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה; בשלב השני יש לבחון התקיימותם של שיקולים חריגים המצדיקים סטייה מן המתחם - פוטנציאל שיקום או הגנה על הציבור; ובשלב השלישי יש לגזור העונש הראוי בגדרי המתחם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה.

הנאשם, כיום כבן 29, עומד בפני גזירת דינו בגין הרשעתו בארבעה אישומים.

האירוע נשוא כתב האישום הראשון אירע לפני כשלוש שנים, ובו תקף הנאשם תקיפה חבלנית ואיים על המתלונן, נהג מונית, אשר נסע במוניתו לפני הנאשם, סטה למרכז הכביש, סטייה שהצריכה את הנאשם לעלות עם קטנועו על המדרכה. הנאשם ירד מקטנועו ואיים על המתלונן כי יהרוג אותו. בהמשך לכך דלק הנאשם אחר המתלונן שביקש לברוח מפניו עד אשר עצר האחרון בפני רמזור אדום. הנאשם ניגש למוניתו של המתלונן ודרך חלון הנהג חבט במתלונן מספר פעמים בפניו ובכתפו וגרם לו לזוב דם מאפו.

האירוע נשוא כתב האישום השני אירע כשנה וחצי לאחר האירוע הראשון ובנסיבות דומות. הנאשם אשר נהג באופנועו בסמיכות לרכבו של המתלונן סימן למתלונן להתרחק ממנו וכשהגיעו השניים לצומת, החל הנאשם לצעוק על המתלונן תוך שבמהלך ויכוח מילולי ביניהם איים הנאשם בפגיעה במתלונן, היכה אותו וגרם לו לחבלה בשפה ולסימנים אדומים באף ובעין.

מעשי האלימות הפיזית והמילולית של הנאשם, כפי המתואר בשני כתבי אישום אלה, הינם מעשים חמורים ביותר. אמנם אין מדובר במעשים מתוכננים אולם ניכר כי מדובר במעשים שנעשו מתוך בריונות וחוסר שליטה. איני מקבל טענת הסניגור כי מעשי הנאשם היוו תגובה למעשי התגרות שהתגרו בו המתלוננים. אני סבור כי נסיבות ביצוע העבירות המתוארות מלמדות דווקא על מעורבות רבה של הנאשם באלימות הקשה כלפי המתלוננים. באירוע נשוא כתב האישום הראשון ניסה הנאשם לעקוף את הרכב בו נהג המתלונן מצד ימין ובאירוע נשא כתב האישום השני נסע הנאשם בסמיכות לרכב בו נהג המתלונן, סימן לו להתרחק ממנו ובעת שהגיעו לצומת פתח הנאשם בהתגרות והחל לצעוק על המתלונן. בשני המקרים הסתיימו מעשי הנאשם בתקיפה שגרמה לחבלה בפניהם של הנאשמים. אמנם אין מדובר בנזק בלתי הפיך ואף לא צוין כי המתלוננים נזקקו לטיפול רפואי, אולם מדובר בנזק ממשי שנגרם מתקיפת הנאשם את המתלוננים בפניהם ולא יאה קשה לשער כי גודל הנזק אשר היה במעשי הנאשם להסב למתלוננים היה יכול להיות חמור יותר וקשה יותר. בהתאם לכך מידת הפגיעה שפגעו מעשי הנאשם בערכים המוגנים של שמירה על שלימות גופו, בריאותו ושלוות נפשו של אדם הינה גבוהה. דומה כי על אודות מדיניות הענישה בעבירות של אלימות, ובמיוחד אלימות על רקע שימוש בדרך, דהיינו בין נהגים, אין צורך להכביר מילים. לצערנו הרב, עימותים שאירעו בעבר בין נהגים על רקע שימוש בדרך, הסתיימו באופן טרגי. התופעה של עימותים אלה, מחייבת החמרה בענישה. על הענישה לבטא גמול ולהגביר ההרתעה. בהתחשב בכל אלה הפרמטרים אני סבור כי מתחם העונש שהציג בא כוח המאשימה- הנע בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד ל- 18 חודשי מאסר בפועל- הינו ראוי ואני מקבלו כמתחם הולם ונפרד לכל אחד מהאירועים נשוא שני כתבי האישום הראשון והשני.

האירועים נשוא כתב האישום השלישי אירעו כשנה לאחר האירוע נשוא כתב האישום השני. על פי האירוע נשוא האישום הראשון, הגיע הנאשם לדירת הוריו והחל לצרוח ולהשתולל, שבר את בסיס הטלפון האלחוטי, נטל סכין מטבח ואיים על אביו כי יזיק לרכוש המצוי בדירה. בהמשך לכך ולאחר שעזב את הדירה שלח הנאשם לאמו הודעות טקסט ובהם השמיע איומים כי יזיק להם. למחרת בשעות הערב המשיך הנאשם במעשי האימים ושלח להוריו הודעות טקסט בהם איים להתאבד באמצעות נטילת תרופות. כשהגיע אביו לדירתו של הנאשם ונטל את התרופות איים עליו הנאשם, דחפו והפילו ארצה. אביו של הנאשם הצליח להתרומם וביקש להימלט מהמקום אך הנאשם משכו חזרה ואיים עליו כי יפגע בו. בהמשך אותו היום הגיע הנאשם לדירת הוריו, גידף את השכנה אשר התקשרה לאימו וצעק לעברה. בהמשך שהו בדירה אמו של הנאשם ונכדתה כבת ה- 13. הנאשם הגיע לדירה כשהוא אוחז בסכין ודפק בדלת. בתגובה לסירובה של אמו אשר חששה מפניו לפתוח את הדלת החל הנאשם לצעוק ולגדפה ולאיים עליה בפגיעה בה. בהמשך לאותם אירועים נעצר הנאשם על ידי שוטרים, נלקח בניידת לתחנת המשטרה ובהגיעם סירב לצאת מהניידת, וכשהוצא ממנה בכוח ניסה להכות בשוטר באגרופ באמצעות ידיו האזוקות, קילל את השוטרים ואיים עליהם בפגיעה בגופם. בהמשך לכך גידף הנאשם את השוטר וירק בפניו. השוטר הדף את הנאשם וכשהנאשם התרומם ניגש לשוטר ונגח באפו. כתוצאה מכך נגרמו לשוטר נפחיות ורגישות מעל גשר האף וחשד לשבר אפי.

המדובר בשני אישומים בגין שני אירועים אולם מקובלת עלי טענת הסניגורית כי יש לראותם כאירוע אחד מתגלגל

ומתמשך שתחילתו במעשי איומים ואלימות שביצע הנאשם כלפי הוריו והמשכו במעשים אלימים קשים ביותר גם כלפי שוטרים, שיש בהם כדי להדגיש חומרת האלימות הבאה מן הנאשם.

מעשי האיומים שביצע הנאשם כלפי הוריו ומעשה התקיפה שביצע כלפי אביו מקבלים משמעות מיוחדת משום זהות הקורבנות בהן בחר הנאשם, משום מעשי האיומים שלו בהחזקת סכין ומשום הנזק שגרם הנאשם בדירת הוריו תוך שהוא משתולל, צועק ומתפרע. אך מובנת היא האימה שאחזה באביו של הנאשם בעת שהנאשם איים עליו תוך שהוא אוחז בסכין שנטל מהמטבח ולאחר שהזיק לרכוש בדירה. עובדה נוספת המלמדת על החומרה הגבוהה שבמעשי הנאשם היא זו לפיה מעשי האיומים שהפנה הנאשם כלפי הוריו היו נמשכים ונמשכו כשלושה ימים. הסיניגורית טענה כי הרקע לאירועים הוא מצבו הנפשי של הנאשם בעקבות תרופות שנטל בסמוך לפני כן, אולם אני מקבל טענה זו. ראשית אינה נסיבה הנמנית בין עובדות כתב האישום ושנית, אין היא מוכחת מתוך ראיה ברורה ומבוססת. באת כוח הנאשם הגישה חוות דעת פסיכיאטרית שנערכה לנאשם במסגרת הליכי המעצר וטענה כי יש להתחשב אף במצבו הנפשי של הנאשם המתועד בה משום מידת הקרבה לסייג לאחריות פלילית מחמת מחלת נפש. עיינתי בחוות הדעת ומצאתי ליתן למתואר בה משקל מסוים במסגרת מכלול השיקולים הצריכים לגזירת הדין.

בהתחשב בכל הפרמטרים הדרושים לקביעת מתחם העונש ההולם לעבירות נשוא כתב האישום השלישי, בשים לב להיות מעשי הנאשם מעשים ברף חומרה גבוהה, המבטאים אף זלזול בגורמי סמכות- הוריו ושוטרים- אני סבור כי מתחם זה לעמוד ברף התחתון על 6 חודשי מאסר בפועל וברף העליון לעמוד על 24 חודשי מאסר.

אשר לעונש הראוי לנאשם בגדרי המתחם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. כאן המקום להתייחס לדבריהם הכואבים של הורי הנאשם, דברים אשר יצאו מן הלב האוהב של הורים וחדרו ללב כל שומע. הוריו של הנאשם, אנשים נורמטיביים, משכילים, אנשי עבודה ומשפחה, כפי רבים אחרים, מצאו עצמם במערבולת קשה של רגשות ומעשים הנובעים מאישיותו המיוחדת והקשה של הנאשם. אין ספק ואני מקבל זאת, שהנאשם סובל מבעיות נפשיות, אישיות ורגשיות קשות. התנהגותו החמורה כלפי הוריו כפי שבאה לידי ביטוי בתיק השלישי מבטאת זאת בצורה ברורה. ליבי על הורי הנאשם. אלא שאין הם עומדים למשפט ולפני גזר הדין. העומד לדין הוא בנם ובגין מעשיו הקשים כלפי הציבור כפי גם כלפיהם. אכן, אילו היה הנאשם מטופל כדבעי טיפול מקצועי הולם יש ולא היה מתדרדר למצבי האלימות הקשים. עיון בחוות הדעת הפסיכיאטרית שהוגשה במסגרת הטיעונים לעונש מלמד אודות מצבו של הנאשם. אלא שהנאשם כשיר לעמוד לדין "כשירות מהותית" ו"כשירות דיונית". באשר לקרבה לסייג לאחריות פלילית שיש בו כדי להקל עם הנאשם אני מקבל טענה זו, ומתחשב בה במסגרת מכלול השיקולים הצריכים לעניין.

בבואי לגזור דינו של הנאשם עיינתי בכתבי האישום הרלבנטיים לשלושת המאסרים המותנים שעמדו נגד הנאשם עת ביצע העבירות שהיה בהן כדי להפעיל המאסרים המותנים. עיון בכתבי האישום, מגביר המסקנה כי מדובר באדם אלים ביותר ומסוכן לציבור. אדם בלתי מרוסן באלימותו כלפי הסובב אותו: בכתב אישום אחד איים הנאשם על מאבטחי בית המשפט השלום בתל אביב יפו, בכתב אישום אחר במסגרת עימות בינו לבין נהגת אחרת על רקע שימוש בדרך גרם לרכבה של הנהגת האחר לנזק ואיים עליה ובכתב אישום שלישי גרם לנזק לרכבה של נהגת אחרת עמה היה לו עימות על רקע שימוש בדרך. מעבר לכך שעברו הפלילי של הנאשם בעבירות אלימות, הרי שמעשיו האלימים בעבר כלפי עוברי אורח מעידים עד כמה מסוכן הוא ומעשיו חזרתיים ומסוכנים.

במסגרת השיקולים לקולא, התחשבתי בהודיית הנאשם בשני התיקים מתוך השלושה שהרי בתיק הראשון ניהל הנאשם משפטו עד תום לפני כב' השופט שטיין, בגילו של הנאשם, בדבריו לפני, כמו גם ברקע הנפשי, בשיעור נכותו, בנסיבות חייו האישיים והמשפחתיות, במשך התקופה בה נתון הוא במאסר ובהשפעת עונש מאסר בפועל על מצבו.

במסגרת השיקולים המצדיקים להחמיר בעונשו של הנאשם התחשבתי בעברו הפלילי ובעובדת קיומם של שני מאסרים מותנים.

באשר למתחמי הענישה. אני מקבל בחלקה טענת התביעה באשר למתחמי הענישה ככל שהם מתייחסים לאישומים שבתיק הראשון והשני דהיינו בין מספר חודשי מאסר לבין 18 חודשים לכל תיק ותיק. באשר לתיק השלישי, לא מצאתי להפריד בין האישום הראשון לשני, שהרי למעשה מדובר במסכת מתמשכת אחת של אירועי אלימות של הנאשם כלפי הוריו, מסכת שהובילה למעצרו ולעבירות האלימות כלפי השוטרים. ומצאתי להדגיש כי בבואי לקבוע זאת אין בכך ולו בשמץ כדי הבעת דעה מקלה במעשיו החמורים של הנאשם כלפי הוריו וכלפי השוטרים. אלא שמבחינה משפטית מצאתי שמדובר במסכת אחת של עובדות לצורך קביעת מתחם העונש ההולם בלבד.

לאחר שאני שוקל מכלול השיקולים הצריכים לעניין לרבות העונש בתוך מתחמי הענישה, כאמור, כמו גם לקיחה בחשבון הפעלת המאסרים המותנים העומדים ותלויים נגד הנאשם אזי אלה העונשים שאני משית על הנאשם:

אני מורה על הפעלת המאסר המותנה למשך 4 חודשים שהושת על הנאשם בגזר דין בת.פ. 54956-06-12 על פי גזר דין מיום 10.1.13 מבית משפט השלום בתל אביב יפו.

אני מורה על הפעלת המאסר המותנה של 6 חודשים שהושת על הנאשם בגזר דין בת.פ. 786-07-13 על פי גזר דין מיום 3.3.16 מבית משפט השלום בפתח תקווה.

כמו כן אני מפעיל את המאסר המותנה של 5 חודשים שהושת על הנאשם בגזר דין בת.פ. 26274-05-13 על פי גזר דין מיום 24.9.15 מבית משפט השלום בתל אביב יפו.

עונשי המאסר הללו ירוצו במצטבר באופן שתקופת המאסר הכוללת בגין הפעלת המאסרים המותנים הינה למשך 15 חודשים- ראו ע"פ 1122/15 מדינת ישראל נ' עדאל אבו בלאל (ניתן ביום 23.5.16, פורסם בנבו).

בגין העבירות בהן הורשע הנאשם בתיק זה אני גוזר עליו מאסר למשך 24 חודשים.

עונשי המאסר הללו, דהיינו 15 החודשים ו- 24 החודשים ירוצו במצטבר באופן שעונש המאסר הכולל בגזר דין זה יעמוד על 39 חודשי מאסר בפועל.

עונש המאסר כאמור ירוצה מיום מעצרו של הנאשם 2.8.16.

5 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך שלוש שנים מיום שחרור הנאשם ממאסר לא יעבור הנאשם עבירה של אלימות כלפי אדם לרבות עבירה של היזק לרכוש במזיד.

3 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך שלוש שנים מיום שחרור הנאשם ממאסר לא יעבור הנאשם עבירה של החזקת סכין והעלבת עובד ציבור.

אני מורה על הפעלת ההתחייבות שעליה חתם הנאשם במסגרת גזר הדין בת.פ. 26274-05-13 על סך 1,000 ש"ח.

אני מחייב הנאשם לפצות את המתלוננים כדלקמן:

המתלונן אברהם חבר ת.ז. 053038196 עד תביעה 2 בתיק פלילי 3528-08-15 בסכום של 1,500 ש"ח.

המתלונן אייל בכור ת.ז. 059069005 עד תביעה 1 בתיק פלילי 57045-12-13 בסכום של 1,500 ש"ח.

קנס בסך 1,000 ש"ח או חודש מאסר תמורתו.

הקנס והפיצויים כאמור ישולמו עד ליום 1.4.17.

מוצגים: ייעשה בהם על פי הוראות הדין.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

גזר הדין ניתן על ידי כב' השופט א. הימן והוקרא על ידי עקב מינויו לבית המשפט המחוזי.

ניתנה והודעה היום כ' טבת תשע"ז, 18/01/2017 במעמד הנוכחים.

שמעון שטיין , סגן נשיאה